

[Poul Dam.]

ningen, skatteyderne. De er ikke interesseret i, hvem der har dummet sig på den ene eller den anden måde. Og jeg tror nok, at hvis den dag snart kommer, hvor jeg får tid til at skrive mine erindringer, som nok skal blive nedlagt i en bankboks, vil jeg være i stand til at opregne en række dumheder, tåbeligheder, undladelsessynder o. lign., som samtlige 11 deltagere i de møder — jeg undtager departementschefen og sekretæren — har begået. Vi har ikke handlet klogt nok. Møderne var meget værdifulde, det er jeg helt enig med hr. Ninn-Hansen i, men vi blev ikke færdige, og vi tog ikke konsekvensen af denne kendsgerning. Vi lod, som om vi var færdige på et tidspunkt, da vi ikke var det. Det er den største fejl, vi har gjort, og ved siden af den er alle de andre måske temmelig uvæsentlige.

Men jeg tror ikke, at borgerne interesserer sig ret meget for denne side af sagen. Det, man interesserer sig for, er, hvornår denne forsamling, både regeringen og partierne, gør noget ved landets økonomiske situation som helhed. Hvornår gør man en virkelig alvorligt ment indsats for at nedsætte de overflødige, de forældede udgifter for at få penge til det, som alle ved burde gøres, men som vi i dag ikke tror vi har råd til, for at få penge til den støtte til dansk erhvervsliv, som er forudsætningen for, at produktionen kan forøges, hvorigenem vi kan få et bedre økonomisk grundlag for fremtiden? Hvornår gør denne forsamling noget? Hvornår bruger man tiden til at arbejde i stedet for at bruge den til at lægge ansvaret fra sig over på andre? Det er det, borgerne spørger efter. Foreløbig har de fået det svar, at dette forsøg gik ikke. Jeg mener, at man hurtigst muligt skal give dem svaret: et forsøg af en eller anden art skal gøres igen. Borgerne har krav at stille til os, og det er vort ansvar, hvis disse krav ikke bliver opfyldt.

Hilmar Baunsgaard: Også jeg vil gerne knytte et par bemærkninger til den, det tror jeg alle vil være enige om, noget særegne atmosfære, hvori denne tredje behandling af finanslovsforslaget må komme til at foregå.

Jeg synes i og for sig, hr. Poul Dam fortjener, at denne diskussion ligesom tildeler ham lidt af en, skal jeg sige lysbestrålet rolle i denne debat, fordi det var vittierlig hr.

Poul Dam, der ved sin tale ved første behandling af dette finanslovsforslag, vi nu skal færdigbehandle, kastede den tanke ud, som har skabt denne ejendommelige situation, og når hr. Poul Dam siger, at vi ikke skal fortsætte rivegildet, vil jeg da erklære mig meget enig. Jeg ville ønske, at der havde været givet os et grundlag for, at vi kunne koncentrere os om de reelle sparemuligheder.

Det kunne måske være på sin plads her at minde om, at begrundelsen, ikke alene for de tre partier, som nu så stærkt skal angribes for, at de vedstod sig den aftale, som hr. Poul Dam lagde op til og økonomiministeren derefter lagde grunden til, men også for SF's ordfører og økonomiministeren, var en fælles erkendelse af, at de perspektiver, der var rullet op i den såkaldte perspektivplanredegørelse, var af en sådan karakter, at dette høje ting måtte forsøge at ændre udviklingstendenserne. Skulle man være i tvivl om, at man selv har ment det, kan jeg henvisé socialdemokratiet — og det kan vel gælde både ministre og medlemmer, jeg synes, man har behov for at repetere det — til at læse partiets eget valgprogram. I dette står der nogle i dag interessante ting, nemlig at opsparingen må øges, og den knappe kapital må sammen med den nødvendige arbejdskraft ledes hen til de områder inden for erhvervslivet, hvor der er størst mulighed for en forbedring af vort betalingsbehov over for udlandet.

Se, dette var i virkeligheden, når det skal siges meget kort, det, man kunne læse ud af perspektivplanredegørelsen, og altså det, der var det fælles udgangspunkt. Og hvor står vi så i dag, når vi skulle koncentrere os om de reelle sparemuligheder? Må man ikke her først tage det, som vil være en realitet, ikke bare i dette ting, men i ethvert forhold i samfundet, hvor der er flere parter, der skal samarbejde? Er der under de hidtidige forhold manøvreret på en sådan måde, at der er det fornødne minimum af tillid til, at man vil det samme? Er der manøvreret sådan? Statsministeren ved, at han ikke har manøvreret sådan, at vi ændre i dag kan udtale denne tillid. Man kan anstændigvis ikke lade sin økonomiminister — vi andre må formode på regeringens vegne — sidde og føre sådanne forhandlinger og så efter en afslutning en fredag aften efter drøftelser